

Medlem Hr. Christmas Møller vil jo selv kunne svare, men jeg vil dog sige til det ærede Medlem Hr. Rode, at naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ikke er gaaet videre, er det, fordi han i denne Sag ser dybere end det ærede Medlem Hr. Rode og formentlig har sat sig omhyggeligere ind i Sagens Grundlag, end det ærede Medlem Hr. Rode har gjort. Dette forstaaer jeg i og for sig saa vel, thi det ærede Medlem Hr. Rode har jo været optaget af alt muligt andet end at finde Lovforslagets gode Sider. Samtidig med, at han erklærer selve Princippet sin Kærlighed, bestræber han sig nemlig for at søge at udnytte enhver Sammenstilling, som kan foretages af de i Bilagene opførte Tal, til Angreb paa Lovforslaget.

Forholdet er aldeles ikke det, som det ærede Medlem mener, at man efter denne Ordning skulde kunne komme til at staa uden noget Folketing efter et Valg. Det er en ren og skær Formalisme, det ærede Medlem her har været inde paa. Hvis han nemlig vil undersøge Lovforslagets § 17, vil han se, at der her staaer, at Suppleringsmandaternes Antal maa holdes indenfor den i Grundlovens § 32 fastsatte Begrænsning for Antallet af Folketingsmedlemmer. Fremgangsmaaden ved en Reduktion, som, hvis saadanne Forhold skulde indtræde, som det ærede Medlem har skildret, kan blive nødvendig, er angivet gennem det til Tabel 7 knyttede Regneskema, som findes blandt Lovforslagets Bilag. Her vil det ærede Medlem Hr. Rode finde denne Sag fuldstændig klarlagt. Naar Omraaderne har faaet det Antal Mandater, de som Maksimum kan faa, og dette Antal er angivet i Tabel 2, kan der naturligvis ikke fordeles flere Mandater mellem Partierne. En saadan ganske naturlig Reduktionsregel behøver man virkelig ikke altid at slaa fast med 4-Tommersøm i et Lovforslag. Dette mener det ærede Medlem maaske, men hvis han mener det, er det i hvert Tilfælde en Anskuelse, som ikke er saa grumme mange Aar gammel, thi en saadan Bestemmelse havde lige saa vel været nødvendig i det ærede Medlem Hr. Rodes Valglovsforslag i 1915. Den fandtes der ikke, og man klarede sig, da der blev Brug for den.

Da jeg maa gaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. Rode, saaledes som han omtalte denne Side af Sagen, maa have været uvidende om det, der foregik ved Valgene i 1918, skal jeg skildre den Situation for det ærede Medlem. I Valgloven af 1915 er i § 42 givet en Regel om Fordeling af de 3

Landstillægsmandater gennem Beregning paa Grundlag af, hvor mange af de 139 Mandater hvert Parti har Krav paa, og saa foretager man ved Fradrag af Kreds- og Tillægsmandater Beregning over, hvilke Partier der skal have de 3 Mandater. Nu finder jeg i Bogen om Rigsdagsvalget i 1918, Side 127, dette Regnestykke gjort op, og saa viser det sig, at paa Grundlag af Reglerne i Loven af 1915 kunde Fordeling overhovedet slet ikke finde Sted. Der manglede en udtrykkelig Regel i Loven om, hvad der skulde ske, og derfor maatte man ræsonnere sig til Udgangen af denne Vanskelighed; man maatte foretage en forholdsmæssig Reduktion, og denne findes i Tabel 16 i Bogen om Valget i 1918, en Reduktion, som det for Resten var umuligt at faa til at gaa op. Den var heller ikke forudsat i Loven, og saa maatte man reducere en Gang til, og derigennem naaede man det Resultat, at det var det konservative Parti, som skulde have de 3 Landsmandater. Man var ved denne Beregning kommet ganske udenfor det, som Loven af 1915 bestemte, og derfor vilde det have været ønskeligt, om det ærede Medlem Hr. Rode, da han havde Ansvaret for Udarbejdelsen af en Valglov, havde viet denne Sag en lignende Opmærksomhed som den, han synes at vise den i Forbindelse med dette Forslag, hvor Bestemmelsen i Virkeligheden findes og derfor en nærmere Udformning af Fremgangsmaaden er overflødig, men hvor det paa dette Tidspunkt af Forslagets Liv er meget let at foretage en Tilføjelse, hvis det ærede Medlem Hr. Rode ønsker det. Men altsaa: Man kunde i 1918 intet Folketing have faaet, hvis man ikke havde valgt den Udvæj med Hensyn til Beregning og Fordeling af de 3 Landsmandater, som naturligvis laa lige for her, men som ikke var forudsat, endstige fastsat i Loven.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Rode, at Tillægsmandaternes Antal er ganske utilstrækkeligt; det kan slet ikke gaa an, at man har den Grænse, som maa fastsættes i Henhold til Grundlovens Bestemmelse om Antallet af Medlemmer til Folketinget. Men hvorledes var Forholdet tidligere? Valgloven af 1915 havde 116 Kredse og 23 Tillægsmandater, d. v. s. 20 pCt., Valgloven af 1920 117 Kredse og 31 Tillægsmandater, d. v. s. 27 pCt. Og det var disse Valglove, som det ærede Medlem Hr. Rode som Indenrigsminister lovsang, og om hvilke han har sagt, at de har vakt den største Opmærksomhed i Verden og smigrende Opmærksomhed for os. Men her gaar det ærede Medlem imod et Forslag, som har 80 Kredse og et